

Má ma - mi - čko sta - rá, ska - la na mňa le - tí, namlúvá mia vdovec, má pa - te - ro dě - tí.

Má mamičko stará,
skala na mňa letí,
namlúvá mia vdovec,
má patero dětí.

Zingaj mně, hubo má,
dokad jsi slobodná,

šak zingat nebudeš,
až za vdovca půjdeš.

Budú ti zingati
jeho drobné děti,
keď budú chleba ptať,
nebudeš ho měti.

Budeš jim krájávat
po malém krajíčku,
budú si naříkat
tu jejich mamičku.

197. ZÁVADA

425.

Ze Strážnice. Zp. I. 84. 102

Ach, ma - mičko, mamko, sr - dce sa mně zam - klo, kdo mně ho o - demkne? Ne - ní do - ma Jan - ko.

Ach, mamičko, mamko,
srdce sa mně zamklo,
[: kdo mně ho odemkne? :]
Není doma Janko.

Mamičko má milá,
já půjdu pro něho,
pase on koničky
u hájka zeleného.

Má mamička neví,
ani vědět nesmí,
za kým mé srděčko
ve dně v noci teskní.

Teskním, Bože, teskním
za synečkem hezkým,
žalovala bych sa
svej maměnce, nesmím.

Petrove, Petrove,
jsi mně na závadě,
nemožu uvidět
šohajka v zahradě.

Šohajka v zahradě,
přesazuje kvítí,
dyby ne Petrova,
mohla sem tam býti.

426. *Podobné trestí*

Má maměnka neví
ani neuhodne,
za kým mé srdenko
ve dně v noci vjadne.

Mé srdenko teskní,
žalovat si nesmí,
dyby žalovalo,
aj by zaplakalo.

427. *Podobná*

Dybych mohl býti,
kde je mé myšlení,
tam, kde se prochází
moje potěšení!

Dyby mně nebyly
hory na závadě,

viděl bych svou milou
chodit po zahradě.

Hory, hory, hory,
ustupte na stranu,
ať já od své milé
slovečka dostanu.

Chodí po zahradě,
trhá sobě kvítí,
a to sám Pámbůh ví,
kdo tě bude mítí.

Tutéž píseň děva zpívá o šohajovi, proměnic dle potřeby to neb ono slovice. Tak na př. i dokládá:

Bude-li večeřat
za červeným stolem,

dybych já tam byla,
sedli bysme spolem.